

LUISA

—Que bé ha cantat el duo la Lluïsa!

—Si vegessis després lo bé que treballa en el quartet!...

OBRA SUGESTIVA

Poesía Postal

Recull de versos per a postals a propòsit per a dir tot lo que's desitji

Obra única
e imprescindible

Preu: UNA PESSETA

PARA LEER EN EL CONVENTO

Contes i noveletes del gran autor

CATULO MENDEZ

Volum elegantíssim
2 pessetes

Sols per a homes i casades

MISTERIO DEL LECHO CONYUGAL

Consells i advertències referents a lo més interessant de la vida

Preu: 2 RALS

BIBLIOTECA "PAPITU"

Arxiu del bon humor i de la barrila

VOLUMS PUBLICATS

Delirium Tremens	Agotat
Cuplets del «Papitu» (1. ^a serie)	Agotat
» » » (2. ^a serie)	Agotat
» » » (3. ^a serie)	Agotat
» » » (4. ^a serie)	0'25
» » » (5. ^a serie)	0'25
Don Jaume el Conquistador (2. ^a edició)	0'25
Astracancia Papitesca	Agotat
Endevinalles Papitesques	Agotat
Monòlegs Papitescos	0'25
Contes de la vora del llit	0'25

OBRA MESTRE

Vírgenes y Cocottes

d'en Emili Zola i Catulo Méndez

2 ptes.

OBRA NOVA

Los Artistas del placer

Novela eròtica

d'en Rafael Guerrero

L'èxit de l'any 3 pessetes

Dipòsit y venta:

Barbará, núm. 15

LLIBRERIA GRANADA

S'envien per correu mitjantsant l'envio del import en segells o giro postal

PRINCIPAL PALACE

Gran EXIT de les notables atraccions

Fortunello i Cirinillo, formidables excentrics

Els 5 xinos See Hee originalíssima atracció

Terpsichore atracció coreogràfica

Lina Tyber notabilíssima estrella belga

Molt aviat presentació d'una gran REVUE al teatre del Folies Bergère de París.

CALCETINES REFORZADOS

Fabricación alemana

Primera casa en España que los tiene a la venta

Legítimo RIVERIP

La ruina de los pastores: **Mata-Cabras RAPID**

A la primera regada R. I. P.

LA MUNDIAL - Calle Espalter, 6 - BARCELONA

Monte-Carlo

Asalto, 28. - Teléfono 4842 A

Grandios èxit **El paraíso de los solteros**

Lletres d'en Retana, música d'en Baria.
Obra suggestiva alegre i atralent

ROYAL CONCERT

Marqués del Duero, 108 i 108

Programes extraordinaris i variats. — Debuts d'aplaudides artistes, conjuntistes i capicelistes. Atracelopst! Exitst! Exitst cada dia

Redacció i administració: Barbana, 11, llibreria.
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre, Ptas. 2
Estranger, Ptas. 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsabilitat
els seus autors.—No's retornen els originals.

QUESTIÓ D'ORDRE

Respectuosa i mesurada, com enèrgica i ferma, ha sigut la protesta que ha dirigit la Brígida, en nom de les *patrones* que tenen a casa seva pupiles de divuit anys oficials per amunt, contra l'abús que estan exercint les venedores ambulants d'amor a estones. El document, del que probablement demà se'n donarà un extracte oficial a la premsa, està avalat per les més prestigioses firmes del ram i conté gran nombre de dats demostrant els perjudicis que porta la perniciosa tolerància observada en aquest assumpte, no sols a les industrials matriculades, sinó al públic en general.

«En efecte—diu la Brígida en la seva raonada exposició—la nostra indústria, des del començament de la guerra, ha hagut de sofrir les múltiples conseqüències de l'encariment de la vida: alimentació, lloguers, perfums, roba, iodoform, permanganat, bidets i utilitatge anàleg; gastos de propaganda, etcètera, sens que els preus hagin sofert el més petit augment. La ventatja del tipu de cotització del franc no ens beneficia en res, car els pocs assatjos que hem fet per a l'importació de gènere francès no ens ha portat cap avantatge, ja que se'n ha exigit el pagament en pessetes. Si, doncs, a totes aquestes dificultats s'afegeix l'escandalosa tolerància contra la que protestem, haurem de deixar a les autoritats la responsabilitat dels fets que segueixin al tancament dels nostres establiments que es farà necessari a breu plaç. Avans d'això apel·lem a la serenitat i a la justícia, per a que s'eviti arribar a aquest extrem, que constituiria, no sols la nostra ruina i un greu perjudici per l'Estat que deixaria de cobrar una suma de moltes mils pessetes de contribució, sinó, a més, un greu conflicte d'ordre públic.»

Com vostès veuen, els arguments de les reclamantes són indestructibles com la seva indústria. En Cambó no ho hauria fet millor si, entre els molts negocis quins interessos defensa, estés el que amb tant acort dirigeixen la Mora, la Gran Mamà i la senyora Carme del carrer de Quintana. I pensin que no ho copiem tot, perquè hi ha un altre paràgraf en defensa de l'indústria, demostrant els beneficis que porta al públic, que no hi ha més que veure. Diu poc més,

poc menys: «El dia que els de l'Ajuntament descobrixen un escorxador clandestí, què fan? El tanquen i envien els amos a la presó. Es solament per la defraudació que ho fan? No, ni molt menys. Lo primer que amb això es persegueix és la protecció de la salut pública. I les dones que ofereixen l'amor sens editora responsable ni domicili legal, poden oferir alguna garantia de que no venen carn de ca-vall?»

Al document que estem comentant han respost, en nom de «les professionals lliures de l'amor lliure», doscentes vint i dos franceses representades per una noia prima que és nascuda a Villesèche-sur-mer i li diuen «la fille de tristesse». Elles sostenen que la petició de les mestresses és un acte de coacció, que a cap obrer se li pot prohibir treballar pel seu compte, que el nom de França és garantia sobrada de que elles no entregaran gènere averiat, i, finalment, que si s'obstinen en treballar soles, o tot lo més agermanades amb altres companyes de *trottoir*, és degut a la tirania de les mestresses, que volen sotmetre-les a un règim incompatible amb les filles d'un país breçol de la llibertat.

«Sí—diuen,—és precis que el públic sàpiga que les companyes nostres que han acceptat deixar-se explotar per aquestes acaparadores d'amor que gosen parlar de justícia i d'ordre públic, han sigut obligades a un règim celular. Ni poden sortir les festes, ni rebre la visita dels seus *béguins*, ni les deixen anar a veure les seves amigues... I d'aquest modo, com vol després el públic que el rebín amb aquelles atencions, amb aquelles dolces cares que són el seu principal encís i que no poden tenir amb vosaltres, pobres, perquè són com els ocellets engaviats en un cel-obert, que canten monòtonament amb un triar de plor...»

Aquests darrers mots ens han tocat el cor, que ja és tot lo que aquestes dones ens poden tocar. Pensem oferir-nos com a àrbitres en aquest plet transcendental. Algú ha proposat que, com a les venedores ambulants, no se'ls permeti operar a menos de doscents metres dels establiments que paguin contribució. Però la solució ens sembla de difícil realització. Perquè el delimitar els espais de Barcelona, aon a doscents metres a la rodona Deesa Venus no hi té culte obert, i qui diu culte diu lo altre, és una feina que no creiem que en els seus temps haguessin pogut fer en Baixeras ni en Cerdà. I en Jaussey, autor del plànol de la ciutat futura, seria capaç de dir-nos, en estricta justícia, per quins carrers, lliures del monopoli, podrien passar les nenes del districte quint a l'hora d'anar a buscar la llet?

AKA

—He trobat aquesta botella al rebost.
—Ai, Senyor! Tant petita i ja t'agrada remenar ampolles!...

TRAGEDIES DE LA LLAR

EL LLORO DE L'AMERICANO

En aquella casa s'endevinava, d'una hora lluny, el perfum d'americanisme que hi regnava. Semblava que hi hagués viscut En Gómez Carrillo o En Vargas Vila. Els mobles eren llampants; els quadres no eren fruites de menjador de carnicera vinguda a més, sinó gravats a l'acer de pampes desertes i fotografies de *potros* i *vaquillas* en remat. Només hi mancava un retrat de general mortu amb uniforme de gala, o un quadre amb títol de «Jefe Político Departamental de los Estados Unidos Mexicanos en tiempos de la dominación del general Huerta» per a que el visitant s'hagués pogut creure a Iquique o a Tapalmanca.

I, no obstant, era a Barcelona.

A Barcelona, a lo més rònec i clàssic de la vella Barcelona d'En Viura, un carrer estret, pudent i sens il·luminació de cap gènere.

La mare, la senyora Tomaseta, no havia volgut allunyar-se d'allà—«pensi, vint-i-sis anys va fer per la Mercè que hi vàrem venir a viure»,—per més que els temps haguessin canviat per a ella i que, gràcies a la seva filla, tinguessin sis cents duros a la «Caixa d'oros», vuitcents en joies i un espatec de vestits que feia fredat.

La Laieta—pobreta, és tan bona noia!—havia fet sort. Orfa de pare des de petita—hi han moltes

noies, orfes, de petites, que fan sort,—s'havia criat sempre mandrosa i raquítica. No tenia mai ganes de menjar, ni de fer res. Se n'anava a dormir dejorn. Es llevava a les onze, i, és clar, com que no n'hi havia de cuits i son pare, Déu l'hagi perdonat, no els hi havia deixat més que un munt de *papeletas* del Montepillo, la mare vingia tragar covetes de roba cap al safreig, i vingia a vendre's *papeletas*, fins que la noia va tenir setze anys, i van haver de decidir que fes *algo*. I aquest *algo* va ésser entrar de mainadera a casa d'un senyor *americano*, que era viu i tenia una criatura de tres anys. La criatura va morir al poc temps del *garrotín*, com deia la Laieta en el seu llengualge pintoresc, i l'*americano*, que s'havia quedat més sol que En Marcelino i que era un «home recte», que estava malaltís d'unes febres contretes a la pampa quan feia fortuna, se'n va adonar de què la Laieta era joveneta, bona noia, en un mot, «menjar de casa», i amb consentiment tàcit de la mare es va traslladar a casa d'elles, amb la meitat dels mobles i amb tots els diners que va treure dels altres.

Quan els veïns—bona gent de l'entressol a les golfes—ho van sapiguer, se'n van fer creus. Com era possible, que la senyora Quimeta consentís que la seva filla—«pobra noia!»—vivís amb l'*americano* en estat d'*amancebamiento*? Després, quan van veure que la Laieta portava un anell amb un brillant gros com un cigrò, unes arracades «criolles» i un braçallet que almenys devia valer «onze cents duros», l'indignació i l'escriuiment feren pas a una admiració i un cert respecte que no anaven lluny de l'enveja.

Don Jacobo—Don Jacobo era l'*americano*—n'estava joïós. Només una cosa trobava a faltar en la seva vida de *viejo verde* de bona fe. La seva Amèrica! oh, l'Amèrica! Si ell no hagués tingut aquelles febres i la senyora Quimeta no s'hagués queixat tant de les cames, encara hauria volgut endur-se-la amb la Laieta a Tegucigalpa o Autogagarita. Per consolar-se de la seva nostàlgia, omplia la casa de flors exòtiques i de vistes de Barraquilla, prenia *mate* i menjava *mangos*, amb lo que deixava mitja rendeta a cà n Massana. Tenia, a la indispensable pianola, un seguit de rotllos amb tangos, pericons, himnes nacionals de l'Amèrica del Sud i fins una *habanera* de corte antic, quina lletra, escrita amb varis amics en una *noche de garufa*, deia així:

*Rico es el moco
pero más rico es
el estar seis meses (mi vida!)
sin lavarse los pies.
Y al ver la roña
en el agua flotar
me parece una escuadra gentil
que se lanza a la mar...*

Però aquella felicitat casolana havia de trobar un destorb, anant el temps. I aquest destorb fou un lloro. Sí, senyors, un lloro americà, com és natural, hermós, amb un bec que semblava un clau de ganxo i unes plomes magnífiques d'uns tons més virolats

que una làmina de la «Biblioteca Galante». Era un amic de Don Jacobo que li parlava d'aquelles terres.

—Caramba, amigazo: ¿sabe que me costó encontrar su casa?... ¡Y en qué barrios más pijoteros vive usted!... Para venir aquí, primero he pasado por el barrio de los Agonizantes y luego por la calle del Infierno...

I va entregar, dintre d'una magnífica gàbia, l'esplèndit present.

Don Jacobo va allargar els braços per a rebre amorosament l'ocell estimat.

Horror i tragèdia! L'animalet, que no estava fet a les foscuries ni les pudors del districte segon, a penes obri la gàbia es precipità contra lo primer que va trobar davant, menjant-se mig nas de la senyora Quimeta, totes les plomes d'un barret de la Laieta i un quadre que representava la batalla de Chacabuco. Al sentir el burgit van acórrer els veïns, tres individus del somatén i un escriptent del Jutjat. Don Jacobo, que ja estava molt mal, es va morir del susto, l'amic va quedar amb el fel sobreixit, la senyora Quimeta va tenir d'ésser portada a la casa de socors, la Laieta es va desvanèixer entre els braços d'un veí de dalt que era cobrador de «La Tatersal», i el lloro, el lloro causant de tan *fieros males*, va sortir disparat per una finestra que donava a la gira i va desaparèixer cel amunt, donant voltes al colomar. I d'aquella tragèdia va sortir una cosa impensada: la Laieta va casar-se amb el cobrador de tramvies, i aquella noia que durant el temps que havia viscut una conducta esbogerrada, no havia mai fet mal a una mosca, va renyir en poc temps amb la cunyada, amb sa mare i no féu lo mateix amb el cobrador perquè era home de punys i sabia fer-se respectar. I la senyora Quimeta, que ha tingut d'agafar novament els farcells de roba, conta la història de sa desgràcia i fineix:

—Ja ho deia jo sempre que la Laieta — «pobra noia!»—tiraria per mal cap...

CULTURA POPULAR

En Roscall és cicerone. L'altra nit va venir al Tívoli a pendre café amb nosaltres.

—Què, marxa això dels viatgers? — li preguntarem.

—Psè, un es defensa! Però, lo que em reventa, és la incultura d'aquests turistes que gasten tants diners i no tenen la més petita idea de l'art, ni de l'història, ni de la literatura. Mireu, avui mateix, passo per aquí a quarts d'onze amb un senyor de Fuenteovejuna.

—Ve usted—li dic.—La calle de Caspe. Usted debe saber la historia del compromiso de Caspe...

—I se'm queda mirant com un idiota i em fa que no. Es clar, de pe a pa li he hagut d'explicar el jurament dels doscents guerrers a Casp, que es comprometeren a defensar la llibertat de la pàtria quan l'invasió francesa...

Nosaltres somriem i ens mirem entre nosaltres... En Roscall continuà:

—Diumenge passat vaig acompanyar un bilbaí al frontó del Principal. Arribem a la Plaça del Teatre, se'm planta com un estaquirot mirant l'estàtua d'En Frederic Soler i em pregunta:

—Oiga usted, amigo; ¿quién es ese señor?

—Pitarra—li contesto.

—¿Y quién era Pitarra?

—¡Como!—li faig jo.—¿Usted no sabe quién era Pitarra, el fundador de los coros que tanto nombre dieron después a Clavé?—Res, que l'home estava a les capsas. Es verdaderament lamentable. La meitat de la gent ignora qui foren els grans patricis quins noms porten els carrers de Barcelona. Quasi tothom coneix que Don Jaume el Conqueridor realitzà la unió ibèrica, mes ben pocs saben que la meitat de la glòria d'aquesta obra correspon al seu fidel vàlit, el famós Comte Ausias March. De què l'Aribau fou l'autor del plano de l'Ensanche, qui en sap un mot? I qui ha llegit les obres del gran poeta català Roger de Llúria? Qui sap que el gran Ali Bey firmà la pau entre Espanya i el Marroc, després de l'heroica campanya d'En Prim?

En aquestes vingué el nostre cambrer.

—Quina barrila feies, a Romea, dimarts—li diguérem.—Ja et vàrem veure. Es veu que et guanyes la vida, paio, que els dies que fas festa no vols conèixer als parroquians!...

—Ah!—féu En Roscall.—Va a Romea, vostè? De segur que no sap qui va ésser el fundador del Teatre Català?

—Carai, no!—féu el nostre cambrer, a qui ja havíem fet l'ullet.

En Roscall, indignat, s'aixecà i agafà el barret per anar-se'n, murmurant:

—I tants cops com haureu passat pel carrer Balmes. Pobra Espanya!

—Tant que els hi agrada als homes que les dones que fan despullar vesteixin bé!

Impresiones escogidas y meneadas que nuestro incandescente y exótico reporter señor Buendía y Gassol, socio del Esbart Dancaire, nos envía desde Madrid con aquella barra.

Aviso a la clientela.—Buendía barrina venir a Barcelona a visitar una tía. Se reciben obsequios.

Días 18 a 24.—Hoy, queridos amigos, no me eructa daros cuenta día por día a diario y diariamente de las pensadas que me pasan por el magín. Tengo hueso y así, todo de golpe y vuelta, me hace menos la tirana el tener que pensar como un esclavo. Permittedme, pues, que garle tal como mane, y no os penseis que os embarazaré como Xenius que se deja ir con siete glosarios plegados, que ¡vaya! esta mandanga de la encefalitis letárgica a su costado es una vulgar bacaina.

Ayer iba a la carrera a la Carrera cuando me topé al romper una esquina con la Mari Conás Abella, una flavia que antes hacía gozo de debueno e iba de 21 botón y ahora está más atrotinada que las colgaduras de la Casa Grande. La pobre, que no se veía de ningún ojo de contenta al verme, me dijo que su marido murió en el garrote y su hijo del garrotillo. Esto les demostrará que aquello tan remenado de la ley de herencia es una verdad como la Sagrada Familia.

Antes no se me vaya: ¿En qué se semeja el general Echagüe a una bomba bomberil? En que ¡echa... agua! (Disimulen: un día es un día.)

Pues sí, la pobre me ofreció su casa. «Allí vivo con mi retoño» hizo. Dije el consonante y ella dijo: «Es un garito.» «¡Ah!—hice yo.—No voy, que me pelarían. No tengo leche.» «No: si digo que mi nene es hungarito, hijo de un húngaro.» Al despedirnos, un amigo, sí que también limpiabotas, me dijo: «¿Viene esa?» «No—hice yo.—Española. Ha vivido en Viena, pero no es vienesa.» Nada: que fué un lapizluz, ya os lo diré.

Hace un gavadal de días que estoy barrinando el venir a establecerme en Barcelona, pues tengo ya los colonos llenos de estar por estos andurriales. Todo político es un caragirado y un servidor, que ahora no tiene principios porque tiene que contentarse con la carne de olla, pero que los ha tenido, no hace ali con los Salvatellas y Royos, pongo por barquillos. Yo estaría como en casa el suegro si me dieran un Otelo pequeño—o sea un otelito—para hacer la viu viu rascándome la pampa, escribiendo para el común, o sea para la plebe, que no hay que confundir con el retrete o el vate, que decía Forgas, confundiendo con Guimerá.

Hoy me he hecho amigo de dos hermanos que antes la habillaban y ahora están a las cajas. Hacían de burotes, de punza sarrias, y eran tan pedazo de pan que nunca se salían de «sus casillas». Pero se metieron en política y la defecaron. En vista de ello, he tomado el determinio de engegar la política al botavante y dedicarme a la literatura. Preparaba una circunferencia sobre el tema «El Amor: sus ventajas...», pero luego he caldo que parecería un reclamo de una pasta para limpiar metales y he rompido las cuartillas. ¿Un cotrido en qué se semeja a un preso que guilla? En que éste se evade y aquél... se va de... señora.

Hoy, Jannello, que es hombre de altos vuelos, por carta me ha convidado a llevarme de Palma a Barcelona con su «Savoia». He dicho que naranjas, pues no quiero hacerme viejo tan de golpe y vuelta. ¡Si, hombres! No ven que me irfa, con el vapor, aun joven y volvería «a-vuelo». ¡Ca, sombrero!

Había pensado hacerme actor. Se lo dije a Tarfarello y quiso quitármelo de la corteza. «Te costará mucho el quitarte el bigote» me dijo. Bueno: pues me lo he quitado y sólo me ha costado treinta céntimos. Ahora, que eso de las tablas no hace por mí.

El estudiar a mí me ha ido siempre como los albarderos: de perilla. Cuando era un marreco, estudié matemáticas y cogí una cebolla por el binomio de Newton. Bueno: pues luego, por mi mal cabo, fui paleta y hubiesen visto como elevaba el cubo; fui ortopédico y nadie como un servidor para manejar los quebrados; y por fin fui arrancamuelas y extrayendo ralces era el triunfo. Bueno, dirán ustedes. Y eso ¿a qué viene? Pues esto no viene a tomo, pero quería hacer un chiste y Angela María.

El primer chiste de mi peinetera vida me salió cuando estudiaba. Un día el catedrático me preguntó qué carai había escrito el Dante. Yo, mudo. «¿No cae?» hace él. Yo, como si viese cine. «La Divina...» me dice. Y yo, hecho un estaquirote, dije: «No, señor. No l'adivino...» Bueno: se creyó que era rifa y me tiró el Dante entre cabeza y cuello que me hizo un azul que ya, ya...

Otro día, cuando tenía tienda de betas e hilos, cerca del Muñeco, me vino un camálico, por los vuelos de San Tomás, con un cromó decimal. «Hi ha res per Nadal?» me dijo. «Tenim l'escala...» dije yo, badando. Nada: que me clavó un mástigo de casa el Ancho.

Otro día un amigo me dice: «Tengo tres niñas y una muda». «Y ¿cómo te vas a cambiar el sábado si sólo tienes una muda?» Me dijo sóminas y nunca más me ha podido ver. El pobre se quedó ciego.

Estoy costipado hasta la cabeza de arriba. Un servidor se costipa cada vez que hace aguas menores. Yo, de marreco, quería ser buzo, pero no tiré por ello por el temor de no poder mocarme.

Ahora toco pirandón porque Romanones me ha citado. Le trabajo un préstamo, ya os lo diré. Hasta la vista, que dijo Solón, el inventor de el solo.

BUENDÍA Y GASSOL

—Veus aquell qu'ara ha girat? Es ton pare...

QUESTIÓ D'ULLS

En ple boulevard, per pura casualitat, vaig topar-me amb l'Angel, un antic amic de Barcelona, més ros i bufó que un querubí.

—I doncs, com te va per aquí dalt?—vaig demanar-li.

—Malament, noi. Estic sense un franc.

—Oh, veuràs, aquí la vida està caríssima. A mi—vaig dir-li jo—el viure a París em costa un ull de la cara.

Vàrem parlar un ratet, i després ens vàrem despedir.

—Jo vaig cada nit al café tal.. Ja vindràs.

I ve't aquí que l'altra nit me'l trobo altra vegada, però tot mudat, amb els ulls pintats com una ballarina i les galtes més vermelles que dues pomes.

—I doncs, Angel? Com ha estat això?—vaig demanar-li jo, tot estranyat.

—Sí, mira—va respondre amb una veu tota atiplada i fent uns gestes més estranys que la Tórtola València quan fa el ximple.

—A tu, el viure a París et costa un ull de la cara, oi? Doncs a mi m'ha costat el del c...

—Mare de Déu Santíssima !...

EL BITLLET

Ens vam conèixe en un vagó magnífic d'un tren de luxe que ens portava a França, estàvem sols, era de nit, i el cotxe dolçament es gronxava.

D'una part els seus ulls com negres mores i el seu escot de nacre, i d'altra part la nit plena d'estrelles i l'ambient recollit de nostra estància em temptaren, i amb fúria lleonina sobre el seu cos jo vaig abraonar-me. En sensual i apassionada lluita per terra rodolàrem, juntant-se nostres boques d'amor assedegades.

I quan sentíem la més folla joia de l'eròtic plaer que ens ubriagava, sobtadament va obrir-se la portella entrant el revisor, per sort ingrata.

Astorat de l'escena luxuriosa, rondinant el bitllet va reclamar-me, i tot malhumorat per sa visita, jo li vaig entregar, mullat encara.

LA VIDA AUSTERA

Al «Principal Palace» han debutat aquells xinos que treballaven al «Folies Bergère» nomenats Troupe See-Hee. Fan, entre altres arriscats exercicis, el de deixar-se anar, agafats per la coleta, a lo llarg d'un cable, amb lo que demostren tenir un cap més segur que el de don Antoni Maura, poso per equilibrista nacional.

La Lina Tyber, estrella de la terra del rei Albert, ens ha agradat tant com quan la vàrem conèixer al «Edén», sobre tot en la popular cançoneta *Nous avons tous fait ça*, que diu amb una picardia i un posat completament papitescs.

Lo que més ens ha agradat aquesta setmana del «Principal» ha estat la Terpsichore. El seu art exquisit, el seu posat refinat, els seus ademans de nina de luxe encisen i captiven. I aquella presentació, sens trampa ni cartró, amb el truc de canviar-se la roba a la vista del públic, per a que es vegi que tots aquells atractius de dona deliciosa, atraienta, perfumada de joventut i de gràcia, no són deguts a cap artificio de tocador, entusiasmen a l'espectador i el fan aplaudir i el fan tornar l'endemà. Terpsichore, ets una gran artista i davant de tu em descobreixo, ja que altre cosa no és possible.

Del «Edén» els direm que hi ha debutat aquella noia de la terra dels moros que es diu Haira Ben-Tahar, que balla molt bé una rumba força original i fina, quelcom així com una rumba per a una funció del «Roperon». Això i la Matilde Aragón, catxonda com ella sola, són les novetats que té el senyor Buxó al seu harem.

Al «Folies Bergère» hi tenen una troupe que es diu «The Seattle Company». Presenten una colla de treballs de molta precisió i originalitat. La Conxita Garzón té molt èxit amb el seu repertori, cantant entre altres, «Fantasias», que són del agrado del respectable, perquè les coses de la fantasia sempre atrauen.

I prou per aquesta setmana, si exceptuem als Olaf que ballen a l'«Alcázar», i a la nostra Miralles, que al «Royal» fa d'allò més forrollosa.

LA NIMFA ESCADUCERA

(Fantasia grega)

En aquells temps, l'Olimp era una mena de Xauxa.

L'abundància i la grimègia estaven a l'ordre del dia.

Júpiter, el cacic, Marte, el pinxo, Baco el torrat i Venus la meuca, disfrutaven de debò. Allí tot déu disfrutava...

Els semi-déus i les divinitats inferiors fundaren una societat de ball, titulada «Sona, que ballarem», i una banda de sàtirs amb flauta pròpia, tan acridi-

tada (la banda, no la flauta) com la d'En Tolosa, era l'encarregada d'excitar les cames als saraustes olímpics.

Apolo, rodejat de les nou Muses i varies nimfes, nàiades, driades i super-sufragistes, o siguin mascles mixtes, organitzà la societat d'intellectuals dita «De l'art que belluga», on es cantava, es tocava, es pintava i es feia tot allò que fan els cervells avençats i aquells que no ho són tant.

En qüestió de plaers i diversions s'arribà al màxim de la invenció. Els pintors «De l'art que belluga» es feren cèlebres pels seus quadres, que madam Petit s'ha encarregat de perpetuar. La banda de sàtirs traguereu el tango «Falten serradures», que cada cop que sonaven hi havia un mullader de cà l'ample. La fama dels jocs d'amor de l'Olimp, dels Jocs Olímpics, ha passat a la posteritat, i abans de la guerra, com tothom pot recordar, encara es celebraven cada cinc anys. Consistien en una reunió de tota la joventut viril de tot el món, que després d'un quinqueni de contenció acudia a un lloc determinat a desfogar-se.

En fi, que en els temps de què us parlo, un home que a l'Olimp no es divertia, tenia pena de mort, ja us ho diré.

Feta l'anterior descripció, ningú trobarà estrany que Júpiter el cacic (home robust i sà, que menjava fort i al que la natura l'impulsava a tirar llamps i trons a tort i a dret), no tenint prou femella amb la pròpia, es busqués una «menor» amb el fi de satisfer aquells impulsos pirotècnics de la natura.

La «menor» de Júpiter era una nimfa de quinze anys, que es deia Kalidassa.

El redéu la va trobar sota una figuera una tarda que s'entretenia fent-se pessigolles amb el ceptre de Mercuri.

Júpiter comprengué que l'ardència de la mossa feia pel seu temperament, i li plantà pis a l'Ensanxe de Troia.

I Kalidassa romangué llarg temps vora Júpiter, que baix les caricies de la «menor» anà decandint-se com una candela cap per avall.

Arribà l'època de la decadència de l'Olimp.

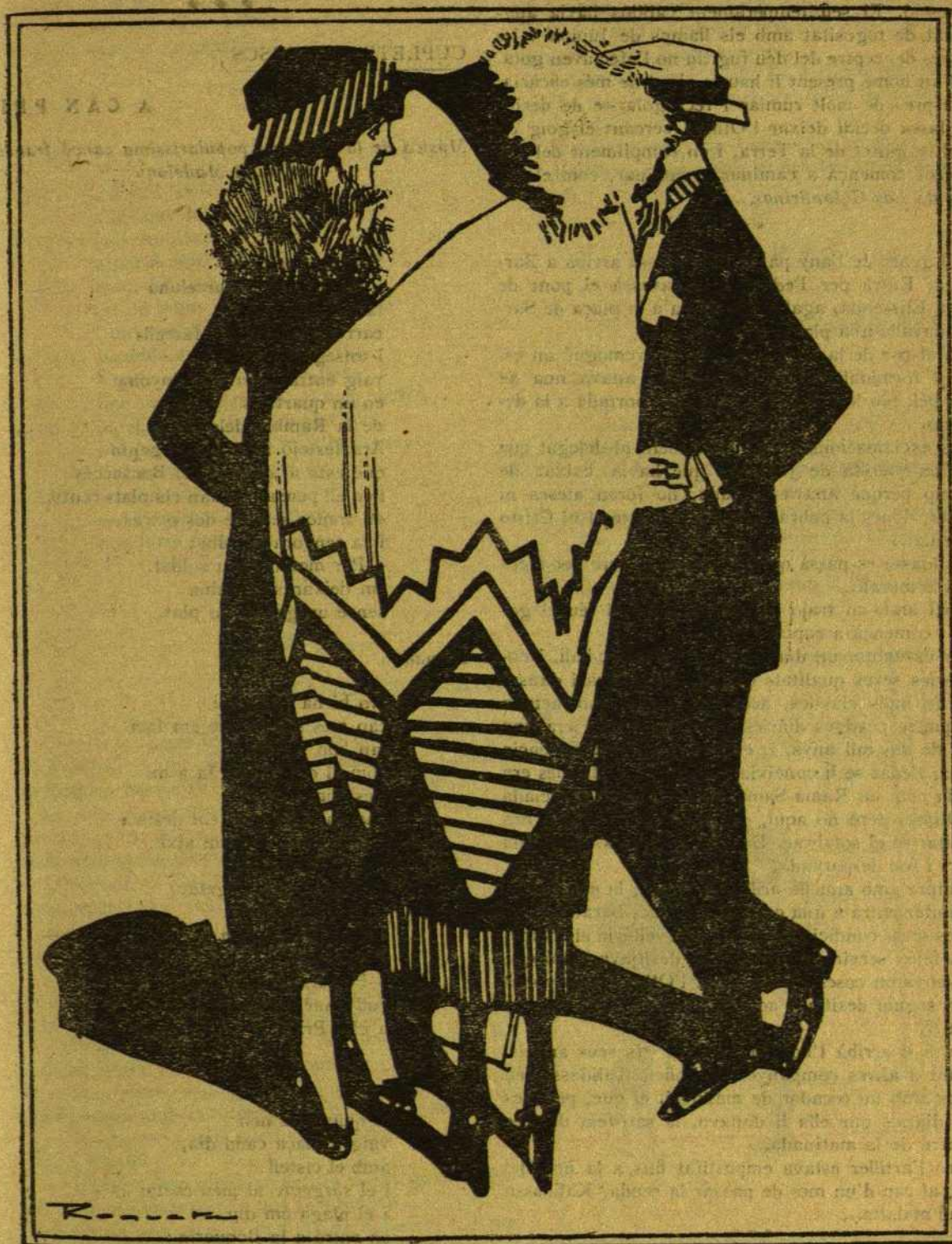
Apolo, les Nou Muses i demés components «De l'art que belluga», amb els anys perdèren la veu i altres facultats i es disolgueren.

El «Sona que ballarem» també fou clausurat. El reuma havia fet presa de les cames dels saraustes, començaren a haver-hi baixes a la societat, fins que l'amo del pis tingué de desauçar-los per manca de pagament.

Els sàtirs de la banda feren tots una mala fi; uns, de tant tocar la flauta, quedaren secs de medula; altres, els que es passaven el dia corrent darrera les fembres olímpiques, morien de tisis galopant...

I déus i semi-déus, nimfes i bacants, acabaren per a desfilar tots d'aquell lloc on semblava que hi haguessin entrat la passa.

Júpiter continuava amb la «menor», però havia abusat tant de la natura, que ja no tirava ni llamps,

—Nosaltres farem la mi-carem al final de la Quaresma.

—La fi-carem, deus volguer dir.

ni trons, ni res; com la seva permanència vora l'ardenta Kalidassa li era un martiri, decidí plantar-la.

I Kalidassa quedà abandonada anys i anys en l'Olimp. Les pessigolles del ceptre de Mercuri, que trobà amagat en el cau d'una garça, no li feien cap impressió. El seu temperament calidós havia augmentat de fogositat amb els llamps de Júpiter i les carícies del ceptre del déu fugitiu no l'afectaven gota. El d'un home present li hauria sigut de més eficàcia.

Després de molt rumiar i recargolar-se de desig, Kalidassa decidí deixar l'Olimp, cercant el goig en un altre indret de la Terra, i en compliment del seu propòsit començà a caminar... caminar, com el baríton de *Las Golondrinas*...

Pel gener de l'any passat, Kalidassa arribà a Barcelona. Entrà per Pedralbes, atravessà el pont de donya Elissenda, agafà el tramvia a la plaça de Sarrià i davallà a la plaça de Catalunya.

En el cor de la nostra capital es promogué un escàndol formidable, doncs Kalidassa anava nua de pell a pell, per lo que fou detinguda i portada a la delegació.

Les exclamacions de la nimfa dient al delegat que era l'ex-querida de Júpiter i que havia baixat de l'Olimp perquè anava moguda, no foren ateses ni enteses, doncs la pobra dona parlava grec i ni Cristó l'entenia...

Kalidassa es passà quinze dies a la torre per atentats a la moral...

Sortí amb un trajo de llustrina que li féu el govern i començà a captar...

Per casualitat un dia entrà en un music-hall, i donades les seves qualitats d'ésser estrangera i dansarina de balls clàssics, aconseguí ésser contractada per quatre pessetes diàries. Però Kalidassa era una dona de dos mil anys, i, encara que de procedència divina, l'edat se li coneixia una miqueta. Demés era peluda com un Rama-Sama, qualitat molt apreciada a l'Olimp, però no aquí, on les artistes arriben fins a afeitar-se el sotabraç. En fi, que Kalidassa no feia sopars i fou despatxada.

Sempre amb aquella ardència al cos, la ex-querida de Júpiter entrà a una casa de meuques barates, però per les seves condicions piloses i de vellúria els homes no la feien servir per lo que ella desitjava, sinó que li ensenyaren coses ignorades a l'Olimp, i la pobra nimfa seguia desitjant aquells llamps i trons del seu redéu...

Per fi li arribà l'hora d'acomplir els seus anhels. Imitant a altres companyes de l'ofici, Kalidassa féu tractes amb un tocador de manubri, el que, per tres peles diàries que ella li donava, la satisfesia de tres a quatre de la matinada...

Però l'artiller estava empastifat fins a la nou del coll i, al cap d'un mes de passar la renda, Kalidassa caigué malalta...

Fa poc més de quinze dies que la nimfa Kalidassa, l'última nimfa de l'Olimp, entre quins braços Júpiter llençà els seus llamps i trons, morí en una sala

de l'Hospital Clínic, sense que hi arribés a temps el 606.

R. I. P. !

CUPLETS PAPITESCS

A CAN PRIM

*Música de la cèlebre i popularíssima cançó francesa
«Quand Madelon»*

I

Sóc de Cambrils
i vaig vindre a Barcelona
fa un any i mig
carregada amb dos farcells
i totseguit
vaig entrà a fer de minyona
en un quart pis
de la Rambla dels Ocells.
Ara festejo amb un sargento
que està al quartel del Bonsuccés
i en ell pensant, quan els plats rento,
en trencó sempre dos o tres.
I la senyora em diu :
—Per mor del teu soldat,
em deixaràs la cuina
sense un got ni un plat.

Tornada :

No hi ha al servei
cap més soldat que em faci
tan bon servei
com el que ell em fa a mi
i es comprén
que en veure'l jo em desfai
i amb amor li digui així :
—Ai ! sargentet,
per tu jo estic bogeta,
doncs per valent
t'enlairaràs al cim.—
I ell respon :
—Per arribà a la meta
vull anar totseguit
a can Prim.

II

A quarts de nou
vaig a plaça cada dia,
amb el cistell
i el sargento al meu costat
i el plaga em diu,
en entrà a la Boqueria :
—M'agrada molt
veure un cos tan ben format.—
I les palmeres de la Plaça

de Catalunya ho saben prou
que ell els diumenges es propassa,
tot rebregant-me el vestit nou.
Després toquem el dos
i en sè al «Globo Cautiu»,
ballant, ell es belluga
com un argentviu.

(Tornada)

III

En anà avui
a la font de Canaletes
jo m'he aturat
a parlar amb un guàrdia urbà,
quan he sentit
tot de sobte unes cornetes
i uns caçadors
Rambla avall, he vist passà.
Venien del Camp de la Bóta
i en veure, entre ells, al meu soldat,
jo, d'emoció, he tremolat tota
i el cantí, en caure'm, s'ha trencat.
I el meu sargento ha dit,
amable com ningú:
—Ai! quines maniobres
que faria amb tu.

(Tornada)

EL «BARBA BLAVA»

Una de les coses més alegres i divertides de París,
és l'assistir a una de les vistes del procés Landré,
el modern Barba Blava, com li diuen per allí.

La sala on se desenrotlla aquest llarg i complicat
procés, és insuficient per a contenir la immensa gen-
tada que, plena de curiositat, hi acudeix.

L'entrada d'En Landré causa en el públic una
gran expectació, sobretot entre l'element femení.

En Landré dona un cop d'ull a tots els costats i
sembla estar satisfet de l'èxit que té.

A les preguntes que li fa el jutge M. Bonnin, que
és el que porta la causa, ell li contesta com si una
gran amistat l'unís amb el magistrat.

—Veiam, acusat—pregunta M. Bonnin:—què ha-
veu fet de la vostra tercera dona?

—La tercera?—pregunta En Landré.—Altra ve-
gada estem amb la tercera? No acabarem mai...

—Sí—repeteix impacient el magistrat;—què n'heu
fet, a veure?

—Home, trobo que això deuria ja sapiguer-ho vos-
tè, amb el temps que fa que li interessa.

I tot de cop es gira cap al seu defensor i li pre-
gunta amb to confidencial.

—Que, potser, per casualitat ho sap vostè on dias-
tre para la meua tercera dona? Només per a donar
aquest gust a M. Bonnin, m'agradaria sapiguer-ho.

I canviant de to, diu, dirigint-se al públic, tot se-
nyalant a M. Bonnin:

—No puc arribar a comprendre com un home, a qui
mai he fet res de mal, s'empenyi en què jo he matat
a les meves catorze dones.

—A casa vostra—diu el jutge ja mig empipat,—a
l'última casa que heu habitat, s'hi han trobat dos
cranis i varis ossos humans.

—Que diu ara!...—fa En Landré tot estranyat.—
Ja ho veu, i el propietari mai m'ho havia fet saber.

I així fins a acabar.

Decididament, En Landré és un gran humorista.

I potser a les seves dones les matava a tips de
riure.

DIALEG TELEFONIC

—Centre!

—Digui...

—Escolti, senyoreta.

—Digui.

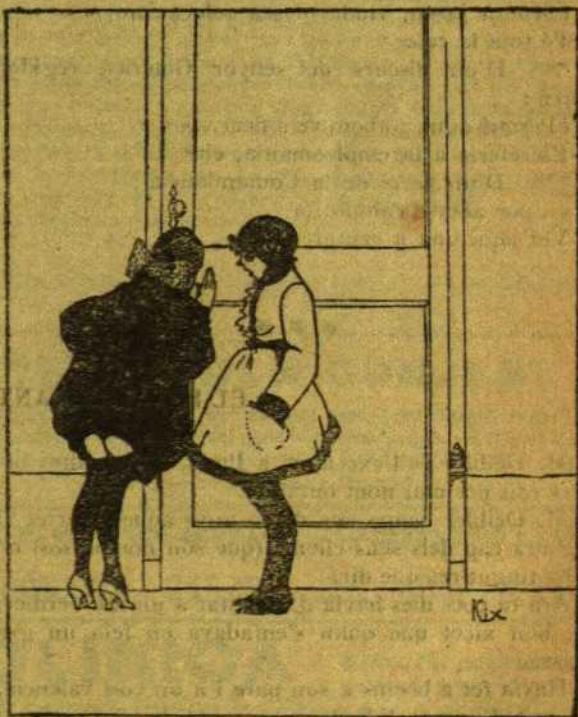
—Primer de tot, vull parlar amb vostè, angelet.

—Que està de broma, tan mati.

—Si fins hi té la veu d'àngel, de rossinyol, de...

—Bé, digui: quin número vol. Corri, que em pi-
quen.

—A mi també, nena, i quan la sento és un desfici...

—Què fa la mamà?

—S'està amb el papà i; ai, Déu meu! em sembla
que li agafa alguna cosa!

*** Al full del Bloc Mànelic del dia 6 trobo Santa Coleta.

Deu ésser la patrona dels toreros.

*** A la Rambla llegim un cartell davant d'unes tasses:

«A 5 pessetes dona.»

Carai, no són cares, dones a 5 pessetes, pensàvem, quan vam adonar-nos que allò era una abreviació imperfecta de *dotzena*.

*** El senyor Retaulons parlava l'altre dia amb uns senyors de Vilacarrillo que volien comprar calçotets i van demanar una mostra al dependent.

—Son muy caros—digué el comprador.—La fábrica tal nos los vende una peseta más barato que usted.

—¡Oh!—digué el senyor Retaulons.—Però, mira ustel la diferencia entre las dugas fabricaciones... Estos fabricantes que dize, son palmípedos.

—¿Cómo?—feu el vilacarrillense.

—Quiero desirt, que todo lo hasen palmo más, palmo menos...

*** De *El Diluvio*:

«Se desea muchacha para todo. Razón, etc.»

Ens agrada la franquesa.

*** De *La Vanguardia*:

«Señora joven, viuda, desea colocación...»

Té tota la raó.

*** D'un discurs del senyor Goteras, regidor carca:

«Perquè aquí, tothom ve a ficar...»

Es referia a la empleomania, eh?

*** D'un parte de la Comandancia:

«...por aberse cahido...»

Vet aquí una *h errante*.

EL BUTXI GALANT

M. Deibler és l'executor, a París, de les altes ordres (dit per mal nom butxi).

M. Deibler ocupa des de fa anys aquest càrrec, i per ara cap dels seus clients (que són nombrosos) no n'ha tingut res que dir.

Ara fa pocs dies havia d'executar a un tal Verdier, un bon xicot que quan s'enfadava en feia un gra massa.

Havia fet a bocins a son pare i a un cosí valencià, després d'una partida del *mus*, que li havien guanyat aquests dos.

En Deibler ja ho tenia tot preparat. En el lloc de l'execució hi havia ja el seduït públic que acostuma

a assistir an aquests actes i els magistrats que havien intervingut en la causa del bo d'En Verdier.

No faltava més que el reu per a començar. Els espectadors esperaven amb gran emoció el moment de veure treballar a n'En Deibler.

Però ve't aquí que moments abans de l'hora fixada per el fúnebre acte, vingué (com a les pel·lícules) l'indult del pobre Verdier.

—No hi ha res a fer, M. Deibler—li digueren.—L'han indultat.

Llavors En Deibler, un xic contrariat, però sempre correcte, avençà vers al seu públic i, amb el somriure als llavis, els digué, invitant-los amablement a pujar al catafalc:

—Senyors. M'acaben d'indultar a el meu client. Em contraria molt no poguer-los mostrar el meu treball. No obstant, si algú de vostès vol ocupar el seu lloc, ja ho saben. Sempre servidor de vostès.

LA PLACIDESA D'EN PLACID

En Plàcid no feia res més que acreditar el seu nom: era plàcid.

Res del món l'havia pogut fer enfadar mai, i si és que aquesta afirmació els fa dubtar de que sigui veritat, al·legaré lo següent en defensa de lo que he dit d'una manera categòrica.

Una tarda en un cafè hi havia en Plàcid; es parlava de la passada guerra i, sense saber com, es varen escampar uns quants màstics, i un dels que es van esgarriar va anar a parar als nassos del pacífic Plàcid, que són un mil·límetre més llargs que els d'en Sánchez Grapeja—vull dir Toca,—i li quedaren tant premsats que es necessitava una lupa per a veure'ls.

I per tota indignació i enfado va dir el bó d'en Plàcid, posant-se les mans a la part dolguda:

—Això son ganes de fer-me quedar xato.

Sent com és aquesta anècdota rigurosament verídica, crec que tinc raó a l'afirmar que no s'havia enfadat mai.

La seva vida transcorria tan tranquil·la com les aigües del riu que travessa la plana.

No tenia mai un disgust amb la dona o la sogra.

Sols hi havia una cosa qu l'amoinava una miqueta, però que no el podia fer enfadar mai: l'armari. Quan a l'anar a buscar el capell, l'americana, etcètera, no trobava a la gata voltada de sis o set gatets, trobava al gos falder de la seva dona matant-se les pusasses filosòficament.

I això era sols lo que l'inquietava una mica.

Un dia que feia sol i plovia, quan no feia molt rato que en Plàcid havia guillat cap al seu despatx, la seva dona va obrir la porta del pis a un home que no era el seu marit.

En Plàcid, pel camí, veient que arribaria al seu despatx fet una sopa, retrocedí cap a casa seva en busca de l'impermeable.

Tingué que trucar tres cops, i es decidia a tor-

nar a trucar quan la seva dona l'anà a obrir un xic emocionada.

Entrà al quarto, obrí l'armari i a dintre hi va veure un home.

En aquell moment li va vindre a la memòria la gala que allí anava a fer-ne de petits, el gos que bo i tancat es matava les pusses i les xinxes que hi havia per dalt. E instantàneament, tancant amb una revolada l'armari, va dir amb to de despreci:

—Això sembla l'arca de Noè!

EL CANIBALISME

A l'Acadèmia de Ciències de Nova York es discutia, dies enrera, si verdaderament avui dia encara existeixen en l'Àfrica els caníbals.

—Senyors—declarà un savi molt conegut pels seus llargs viatges per les regions africanes,—jo puc assegurar-los-hi que en tota l'Àfrica no he trobat ni un sol caníbal.

Jo desmenteixo totalment que en aquesta part del món existeixin antropòfags. A l'Àfrica ningú menja carn humana.

Precisament, per arribar a assegurar aquest punt, vaig passar uns dos mesos internat per regions en les quals la vida m'hi era ben difícil.

Jo anava acompanyat del meu company el doctor X i de tres negres.

No trobàvem caça ni pesca.

—Reulem—va dir-me el meu company.

—No, que vull poguer convence'm de si realment hi han antropòfags en aquestes regions.

—Ens morirem de gana.

—Resistim—vaig fer jo.

Fins que a l'últim, ja defallits, després de dos dies de no menjar, vaig ordenar matar un negre, en favor de la ciència. Ens el vàrem menjar, i vàrem continuar les nostres investigacions en busca dels caníbals.

Al cap de sis dies vàrem tenir de matar un altre negre i més tard l'últim.

Finalment vàrem poguer arribar a atravesar totes les regions que m'havia proposat córrer i arribar a la petita ciutat de Batagora.

Senyors: jo i el meu company, el doctor X, podem assegurar que avui dia ni existeixen caníbals ni antropòfags, ni en tota l'Àfrica es trobarà ningú que mengi carn humana.

CORRESPONDENCIA

Guillem: Mercès per la felicitació. Es fa el que's pot.—*Un:* N'aprofitem un, els demès, al cove.—*Jarón:* Cà berret! Ni als mils! El «Don Jaume», arregladet, el trovarà a casa per pocs cèntims.—*Panxa peluda:* Això es més lleig que pegar a un pare.—*L. Zaragoza:* Sentim que hagi arribat quan ja estava el número engiponat. I els felicitem per l'èxit! Son uns murriots vostès.—*Desfilat:* S'aprofitem, què carai! N'hi han de pistonudes.—*Ratella:* Entra en cartera.—*Joan Ricart:* La pensada no es dolenta, però el desenrotlló es magrissó. Aprofitarem la pensada i prescindirem de la forma.—*El musquit:* Ho fiquem a la cartera. Ja sortirà en el seu dia.—*Tots tres:* Van. Després diran mal de nosaltres.—*Lluquet III:* Calendari? Sí, sí. No en queda un per remat. Posi's tranquil i un altre any faci el cap viu.—*L. Ripoll:* No ens diu res de nou. S'ha d'exprimer més el magí.—*Noi de la Sal:* Idem, idem, idem.—*Pastells:* Bé, no serà tant. Al cove.—*Margarida:* Aprofitem un xiste. De lo altre, res.—*Rafaelutis:* No pot anar ni amb rodes. I que se'n deu haver quedat de descansat.—*Somereta:* No, nena, no. Amb el clero—molt amic nostre—no volem ficarnos-hi.—*Pi Xagosa:* Me cès per la felicitació. Som així nosaltres.—*Calent:* I ara Pau!—*Rapelat:* El ninot es neula.—*An Co i Ma:* Lo primer es sentimental i lo segon, allò dels pebrots, s'ha remenat molt. No farem res.—*Rodes:* Un parell i mercès, que altres cops ho ha xafat millor.—*Pipí:* No, senyor. Ni e's mils.—*Nàs d'Escàndol:* Aquest cop ro va ni amb rodes.—*Pela Canyes:* Posi's tranquil que un dia és un dia.—*Catalutis:* I ara! Què s'ha cregut? Anirem al estaro de correguda!—*P. P. T.:* No potes ser. S'han acabat.—*Un que la etc.:* Anirà al Museu Secret.—*Piñón:* I a mi què!—*Roc Ric Ric:* Tampoc farem res.—*La de la etc.:* Brutal!—*Sòmimes:* Anirà... l'any que vé.—*Un de Lloret:* Es afeanat, minyó!

En tenim un paquet per contestar.

FÉLIX COSTA, IMPRESSOR; ASSALT, 45 — BARCELONA

LA CASITA BLANCA

Habitaciones amuebladas con gran confort
Higiene moderna Abierto día y noche
Calle Bolívar

FOLIES-BERGERE

Exit enorme de la gran atracció

i de la bella cançonetista

CONSULTORI POLICLÍNICO

ARIBAU, 30, PRAL.

Enfermetats de la pell.

Vénereo-Sífilis.

PREUS ECONOMICS

De 11 a 1 i de 7 a 9

Temple del art i la bellesa EDEN CONCERT

Lloc de reunió de lo millor de cada casa.—Calefacció central garantida.—Riquesa, bon gust i bones formes.—Artistes de cartell, consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb orquesta de tzigans.

The Seattle Company

CONXITA GARZON (LA GRANADINA)

CLINICA

Este, 16, principal

D'origina por metxes ex-interns dels Hospit'als Clinic i de la Facultat de Lyon, especialistes en malalties venèries, vies urinàries y de la sang. Consult' econòmica: De 11 a 1 de 7 a 9

CURACIONS RÀPIDES. APARELLS MODERNS

● L'HUMOR ESTRANGER ●

—Si el meu marit ho sapigués! Que és mal fet lo que havem fet...

—Veuràs. Un altre dia ho farem millor.

—I quin tractament em recomana, senyor melje?

—Que vingui a veure'm cada dia i que enviï el seu marit a Caldas.

—Senyora! Hi ha el coronel, que diu que avui està disposat a atacar a fons.

—Psh! Sempre anuncia grans combats i tot se redueix a un cop de mà.

—Senyor. Jo no sóc lo que vostè es creu.

—Millor! Jo la prenia per una senyora decent.

Tisana Puig

Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la **BLÉNORRAGIA** (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito urinario. Caja dos pesetas con detalladas instrucciones
VENTA: Doctor Ferrer.-Sagalá.-Farmacia de la Cruz.-Salus.-Vinda de Alsins.-Francisco Puig etc. -Barcelona-

POSADA PRIM

Ronda de Sant Antoni, núm. 29
 Magnífiques habitacions
 Oberta tota la nit
 Teléfon 1598 A

SARNA (Ronya). - Sense barreja la cura ràpidament!
 El més econòmic, segur e inofensiu. - 3 pessetes, l'una
 De venda en totes les farmacies i Paríament, 11.- Barcelona

SARNA (Ronya) SULFURETO CABALLERO
 (PRODUCTE PATENTAT)

No té els inconvenients dels sulfures. En 10 minuts fa desaparèixer la SARNA. - Desconfieu de les imitacions
 Comte Assalt, 88, BARCELONA, i Centres de específics

LES PURGACIONS
 recents es curen amb pocs dies, i les cròniques dades per incurables, no resisteixen a les

Especialitats PARADELL

30 ANYS D'EXITS HO ASSEGUREN
 FARMACIA PARADELL. CARRER COMTE DE L'ASSALT, NÚM. 28. BARCELONA

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la **BLÉNORRAGIA** (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmandó a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

De venta: J. Viladot, Rambla Cataluña, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del Centro, 57; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos.

CICLISTES I FUTBALLISTES

demanen amb makeig CATALECHS de
CICLES I FUTBALL

A. SANROMA

Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

EL CANTABRIC OSTRES

PEIXOS-MARISCOS

Degustació

SANTA AGNA, 11

G. ALOMAR

Curación rápida de las purgaciones crónicas con 3 ó 4 aplicaciones del aparato de su invención; las recientes (a los primeros síntomas) con dos o tres.
¡No descuidarse!
 Unión, 20. De 12 a 4 y de 8 a 9. Festivos de 10 a 1

BLÉNORRAGIA (PURGACIONES)

Per cròniques i rebeldes que siguin es curen aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL Dr. SOIVRÉ

Es curará per si sol, sense la consulta ni gula del metge i ningú s'enterará de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convencers d'aixó

Venda a 4 pessetes caixa. - J. Viladot, Rambla de Catalunya, 36; J. Segalá, Rambla de les Flors, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7 i principals farmacies de Espanya, Portugal i Amèriques.

LADILLAS (CABRES)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMACIA PARADELL.-Comte Assalt, 28, Barcelona

UNA PESSETA.-Per correu 1'50 pessetes

—Jo soc farmacèutica. I tu, quina carrera segueixes?
 —Jo, faig del carrer Nou a Santa Mònica.